

Ржцетъ и загубѣли, дрехитѣ ѹ се разкъсали, нозетѣ ѹ се разкървавили. Нищо! Насипѣтъ растѣлъ отъ день на день и небесно-синьото царство се приближавало все повече.

Явила се буря. Вѣтрѣтъ заревалъ и почналъ да разкъсва морето на страшни вълни. Той гонѣлъ вълнитѣ, разбивалъ ги въ подножието на канарата. Всички въ ужасъ се разбѣгали и изпокрили по къшитѣ си. Само княгинята, безъ да се бои отъ бѣсния вѣтрѣръ, острия дребенъ дъждъ и ослѣпяващитѣ свѣткавици, продължавала да трупа камъни.

Стариятъ царъ — гологлавъ — се покатерилъ съ препѣване на високата канара и съ плачъ замолилъ дъщеря си да се върне въ двореца, дето е и приятно и топло.

— Татко, ами нали тамъ ме чака небесно-синьото царство! Погледни нататък! Не се бой за мене!...

Огроменъ тежкъ камъкъ се търкулналъ съ грохотъ надолу. И тогава станало чудо. Бурята утихнала и при свѣтлината на месеца, който се подалъ изъ задъ разкъсанитѣ облаци, ясно се провидѣлъ равенъ камененъ пътъ, който водѣлъ до небесно-синьото царство.

Съмнало се.

Утрото било свѣтло и ясно. Небето — синьо, морето — спокойно.

Крайбрѣжитѣ рибари наизлѣзли отъ хижитѣ си и видѣли, че нѣма ни царски дворецъ, ни слуги, ни градини. Близко до брѣга се простиралъ чуденъ островъ, отъ който се носѣлъ соченъ миризъ на треви, цвѣтя и плодородни дървета. По гжститѣ клони пѣли райски птици. Отъ острова къмъ сушата водѣлъ тѣсенъ провакъ.

Дълго се дивили на чудото и поклащали слава старитѣ рибари. Но ето че отведнажъ отъ цѣфналата градина на острова излѣзли, уловени за ржце, хубавата Месемврия въ блѣскави дрехи, усмихната и млада, и Майсторѣтъ — силенъ и строенъ, съ лице свѣтло като на царъ.

Всички мълкомъ колѣничили и низко се поклонили на труда и обичѣта, които творятъ.

Сетне се разотишли по къшитѣ си, като запомнили хубавото приказно видение.

Оттогава островѣтъ се нарекълъ Месемврия.

Татяна Кондратенко

Животнитѣ се каратъ

Рисунка съ перо

ИЗКУСТВО ВЪ МЕЖДУРЕЧИЕТО.

На изтокъ отъ нашата страна, далече отвѣдъ Черно море, край рекитѣ Тигъръ и Ефратъ, живѣели въ старо време два народа отъ едно и сжщо племе. Оная земя се наричала *Междуречие* (на грѣцки *Месопотамия*), понеже се намирала между дветѣ реки. На югъ, близо до морето, живѣели *вавилонцитѣ* или *халдейцитѣ*, а на северъ, по-къмъ пла-

нинитѣ — *асирийцитѣ*. И двата народа имали изкуство. Отъ халдейскитѣ градове билъ най-голѣмъ и най-хубавъ *Вавилонъ*, издигнатъ на брѣга на реката *Ефратъ*. Заобиколенъ билъ съ голѣми стени, а надъ тѣхъ стѣрчели високи кули. Кжшитѣ били сжщо голѣми, на нѣколко етажа. Въ Халдея нѣмало камъкъ, та градѣли отъ тухли, които споявали съ ас-